

Luis Solana, aprenent de Calviño

Luis Solana no ha tingut més remei que demanar la col·laboració d'homes destacats de l'etapa de Calviño per a posar en marxa el seu model de televisió i ràdio estatals. Homes que saben rebre ordres, controlar-ho tot per a fer una televisió sedant, sense estridències, al «gust Solana».

Mayte Antona

Luis Solana és el primer director general de RTVE que va canviar el despatx tradicional de la Casa de la Radio, a Prado del Rey, per un altre, potser més xicotet, en el *Pirulí*. Els treballadors de Radio Nacional es van posar les mans al cap davant d'aquest greuge, però l'intel·ligent Solana va saber arreglar de seguida la situació dient que és molt poc televisió, que la televisió és un món que desconeix, no com Radio Nacional, l'emissora que escolta habitualment i que coneix de sobres, i que per això preferia estar més prop de la *tele*.

Aquesta explicació va servir per a tranquil·litzar els ànims de la gent de la ràdio estatal, però va posar nerviosos els treballadors de Torrespaña. «El director general vol controlar la tele, sobretot els telediàries» afirmaven en el *Pirulí*.

Tot i que, només prendre possessió, Solana va explicar que els seus objectius en la direcció general de RTVE eren mantenir el criteri del concepte de democràcia, lluitar per trobar els màxims comuns denominadors amb la classe política i amb la societat espanyola, als pocs dies d'haver començat el seu comandament, es produïa el primer cessament fulminant, el de **Miguel Angel Gozalo**.

Amb aquest cessament, Solana donava a entendre a l'opinió pública i als treballadors de l'Ens que, malgrat que el seu govern siga curt, no dubta-

Luis Solana: «Els errors es paguen amb el cessament fulminant».

rà gens ni mica i que cauran tots els caps que siguen necessaris, tots els que no acaten les seues ordres.

«L'error —va explicar al Congrés dels Diputats, Luis Solana— es paga amb el cessament fulminant, no hi ha targeta groga, només n'hi ha de roja».

El segon pas del nou director general fou rodejar-se de gent de confiança i d'experiència. Com que sap d'empreses, es mou com un empresari, però a l'inrevés dels seus antecessors, desconeix el medi. L'elecció era fàcil, no n'hi havia altra. La solució consis-

tia a repescar tots els homes de Calviño, ho mes fidels fins al final i disposats a complir al peu de la lletra totes les ordres que reben.

En la particular travessa de Solana, només li va fallar un nom, **Ramón Colom**. Colom va donar carabasses al nou director general, i encara que Solana estava disposat fins i tot a canviar l'actual estatut de RTVE. Davant la negativa de Colom, Solana va optar per **Alfonso Cortés Cavnillas**, ex-director de l'Àrea de producció dels Serveis Informatius de TVE en l'època de Calviño i en el moment del seu nomenament com a cap de TVE era el director del centre territorial de TVE a Andalusia.

Com a director d'Informatius nomenà **Diego Carcedo**, ex-corresponsal de TVE a Nova York, càrrec del qual havia estat cessat per **Pilar Miró**. Només prendre possessió del seu càrrec, Carcedo va confirmar

tot l'equip, inclòs Miguel Angel Gozalo. Al dia següent, Solana cessava Gozalo i Carcedo mai va donar cap explicació al cessant.

Un altre calvinista era repescat per Solana: **Juan Manuel Martín de Blas**, el qual va ser nomenat per Solana com a flamant director de programes.

Amb els nomenaments de Radio Nacional passava el mateix. **Enric Sopena**, que durant el govern de Calviño va ser director dels informatius de TVE, és nomenat per Solana director de Radio Nacional de Espanya, una ràdio molt poderosa, pel que fa a freqüèn-

Versió espanyola del 'Spitting image' vetada per Solana.

cies, després de la fusió amb RCE. I al capdavant dels Serveis Informatius de RNE Sopena posa precisament un home de RCE, **Antonio San José**, director durant alguns anys de l'informatiu de primera edició de Radio Cadena Espanola, d'on va passar, el 1985, als telediaris i a presentar l'informatiu *Cuarenta y ocho horas*.

Una vegada format l'equip directiu de confiança, Solana continua reunint-se amb antics col·laboradors de Calvino perquè tornen a fer televisió. Així, a partir del mes d'abril torna a la pantalla **Manuel Campo Vidal**, els dijous a la nit. El seu programa ocuparà el lloc que abans ocupava l'espai del defenestrat Miguel Angel Gozalo. Solana volia que Campo Vidal ocupara un càrrec més important i no només el de responsable d'un espai, però el periodista català no ha volgut arriscar-se a deixar el seu lloc a la cadena SER per un càrrec que podria ser molt efímer, tal vegada només fins a l'estiu, com a màxim un any.

Pel que fa a la programació, la intenció de Solana és entretenir, vol que sobretot la televisió siga un mitjà sedant i no excitant, que mitigue les aspiracions, que no siga agressiva, vol posar fi a la crispació que no es mereixen, segons el director general, ni el govern ni els ciutadans. Per tant, en la programació de Solana hi haurà molts concursos senzills. En aquest moment es-

Joaquín Prat, exemple de televisió no agressiva.

tan en antena *El precio justo*, *Juego de niños*, *Waku-waku*, *El tiempo es oro*, sèries divertides i no morboses, el morb es deixa per a la matinada i els reportatges d'actualitat seran mesurats, relaxats. Però el gran repte de Luis Solana i del seu model de televisió estatal no és relaxar el públic espanyol, ni tan sols competir amb les futures televisions privades. Solana l'han posat al càrrec de l'Ens Públic perquè controle tota la informació en les ja pròximes eleccions, tant al Parlament Europeu com a les autonòmiques o a les generals. Aquest és el gran repte de Solana, la seua gran tasca a realitzar. Perquè encara que Solana diga que, les eleccions, les cobrirà simplement amb objectivitat, a continuació afegeix sempre que és disciplinat complidor de les estratègies del govern. I així, és molt difícil servir dos amos diferents.

I com a exemple, una altra de les primeres decisions de Solana. El vicepresident Guerra havia manifestat en algunes ocasions que no li agradava que la ràdio estatal es fera ressò d'algunes publicacions fent resums de premsa. Només prendre possessió, Solana va prohibir el resum de premsa als serveis informatius de RNE. L'explicació que va donar és que la lectura de tots els periòdics no era el seu model de periodisme radiofònic. Altres, en canvi, afirmen que era la primera ordre que complia del vicepresident.

El desànim, l'apatia generalitzada entre els molts treballadors de l'Ens, és una altra assignatura pendent per al nou director general. La seua fórmula és senzilla, pretén escoltar tots els raonaments, però també vol solucions, ell sol no pot solucionar tots els problemes. Està disposat a posar en marxa tots els projectes que els treballadors de l'Ens li posen sobre la seua taula de treball i que siguen ambiciosos, creatius, intel·ligents. Ell posa els mitjans, però també hi haurà de col·laborar una mica. I encara que Solana només siga un director general de transició, serà sens dubte un dels pocs que passen a la història per la seua aportació en la creació d'infraestructura necessària de cara a la cobertura dels Jocs Olímpics de 1992 a Barcelona i l'Expo de Sevilla en el mateix any, perquè ell controlarà la televisió en una època que el seu partit està en crisi i s'enfronta a uns comicis que poden marcar el principi del final de la seua hegemonia i perquè serà el primer director general de l'Ens Públic que començarà a competir amb les futures televisions privades. □